

VI Lenin

Än en gång om partitillhörighet och partiobundenhet

Frågan om partianknutna och partiobundna, nödvändiga och ”onödiga” kandidaturer är otvivelaktigt en av de viktigaste – för att inte säga den allra viktigaste – vid de aktuella dumavalen. Först och främst måste väljarna och de breda massor som följer valen vara på det klara med varför valen behövs, vilken uppgift en dumadeputerad står inför, hurudan taktik en deputerad från Petersburg i 3:e duman måste följa. Men skaffa sig en verkligt fullständig och exakt föreställning om allt detta kan man endast om hela valkampanjen har partikaraktär.

För dem som i valen vill slå vakt om de verkligt breda och de allra bredaste folkmassornas intressen träder uppgiften att utveckla massornas politiska medvetande i förgrunden. I oupplösligt samband med detta medvetandes utveckling framträder klarare hur massorna grupperar sig i enlighet med de ena eller andra befolkningsklassernas verkliga intressen. Partiobundenhet betyder alltid, även i ytterst lyckade fall, oklarhet och outvecklat politiskt medvetande såväl hos kandidaten som hos den grupp eller de partier, som stöder honom, och hos de massor som deltar i valen.

För alla partier utan ordentlig struktur, vilka i valen fullföljer uppgiften att tillgodose intressena hos de ena eller andra smågrupperna bland den förmögna delen av befolkningen, kommer utvecklingen av massornas medvetande alltid i andra hand, och klarhet i massornas klassgruppering framstår nästan alltid som oönskad och farlig. För dem som inte vill försvara de borgerliga partierna kommer klarhet i det politiska medvetandet och klarhet i klassgrupperingen i första hand. Detta utesluter inte, naturligtvis på vissa, särskilda slags villkor, temporära gemensamma aktioner av olika partier, men det utesluter obetingat varje partiobundenhet och varje försvagning eller överskylande av partitillhörigheten.

Men just därför att vi slår vakt om partitillhörigheten principiellt, i de breda massornas intresse, för att de skall frigöra sig från all slags borgerligt inflytande, för att full och fullaste klarhet skall råda om klassgrupperingarna, just därför måste vi med all kraft arbeta för och på det strängaste ge akt på att partiprincipen inte bara skall gälla i ord, utan i handling.

Den partiobundne kandidaten Kuzmin-Karavajev, som redan fått öknamnet ”onödig” kandidat, förklarar att några partikandidater i strikt mening inte finns med i valen i Petersburg. Denna uppfattning är så felaktig att det inte är mödan värt att lägga ner tid på att vederlägga den. Det är omöjligt att betvivla att Kutler och N D Sokolov är partikandidater. Kuzmin-Karavajev har delvis blivit förvirrad av den omständigheten, att de båda partier som fört fram den ene och den andre kandidaten inte har något helt öppet partiliv. Denna omständighet gör det visserligen svårare att genomföra valen på partibasis men upphäver inte nödvändigheten därav. Att ge efter inför sådana svårigheter, att kapitulera för dem är helt och hållet detsamma som att ge efter för hr Stolypins önskan att från ”oppositionen” (skenoppositionen) få en bekräftelse på hans ”författingsenlighet”.

För de massor, som deltar i valen i Petersburg, är det nu särskilt viktigt att pröva vilka partier som har kapitulert inför dessa svårigheter och vilka som helt och fullt har bevarat både sitt program och sina paroller; vilka som har försökt ”anpassa sig” till den reaktionära regimen i den meningen, att de begränsat sin verksamhet i duman, sin press och sin organisation till denna regims ram, och vilka som har anpassat sig i den meningen, att de har ändrat vissa verksamhetsformer, men ingalunda i den meningen, att de beskurit sina paroller i duman, ingalunda i den meningen att de beskurit sin press, sin organisation osv för att passa in i denna regims ram. En sådan allsidig prövning, baserad på partiernas historia, baserad på fakta i deras verksamhet i och utanför duman, utgör huvudinnehållet i valkampanjen. Massorna måste än

en gång i en ny, för demokratin svårare, situation lära känna de partier, som gör anspråk på att kallas demokratiska. Massorna måste om och om igen lära känna skillnaderna mellan den borgerliga demokratin och den som denna gång fört fram N D Sokolov, lära känna vad som skiljer dem åt i fråga om världsåskådning, slutmål, inställning till den stora internationella befrielseörelsens uppgift och förmåga att slå vakt om befrielseörelsens ideal och vägar i Ryssland. Massorna måste gå ut ur denna valkampanj mer parti-medvetna, med klarare insikt om de olika klassernas intressen, uppgifter, paroller, synpunkter och handlingssätt – detta är det bestående resultat, som den av N D Sokolov företrädde politiska riktningen värdesätter mest av allt och som den kommer att förmå uppnå genom det mest ihärdiga, ståndaktiga, konsekventa och allsidiga arbete.

Novyj Den nr 9, den 14 (27) september 1909

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 19, s 109-111